

ældrene skal opdrage deres børn. Vi har opgivet over for børnene; at de ikke møder i skolerne; at de går rundt på gader og stræder og har en kriminel adfærd. Det er da opgivelse i allerhøjeste grad, og det kan vi som samfund ikke se på. Vi er da nødt til at gå ind og gøre en indsats, så vi kan få de her børn på rette spor, så de kan få en tryk barndom og ungdom.

Må jeg lige minde Enhedslistens ordfører om, at det jo ikke kun er de dårligst stillede børn, der har problemer. Den familie, der bor i Hellerup eller oppe på Strandvejen, kan også have problemer, og de skal selvfølgelig også have det samme pålæg som alle andre.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

For det første vil jeg lige gøre opmærksom på, at det nu engang er sådan, at når man trækker en gruppe mennesker for nogle penge, har det altså langt, langt større betydning for et menneske, som er tvunget til at leve af 10.000 kr. om måneden, end for et menneske, der lever for 30.000 kr. eller 40.000 kr. om måneden. Dermed er det reelt et forslag, som er målrettet til at give straf, og som virker meget, meget bombastisk over for de dårligst stillede, hvad angår understøtning fra samfundet.

For det andet vil jeg også godt sige, at det ikke var mig, der snakkede om folk, der var uden for pædagogisk rækkevidde, men det var fru Pia Kristensen. Fru Pia Kristensen siger, at der er nogle mennesker, vi har opgivet at fortælle og lære, hvordan de bliver gode forældre, og så må vi for at vise konsekvens give dem en økonomisk straf oveni. Jamen det er jo det, der er konsekvensen: De mennesker kan man altså ikke hjælpe, dem må man straffe. Og hvem er det i sidste ende, man straffer? Det er de børn, der er afhængige af deres forældre.

Kl. 16.15

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal takke ordførerne for en livlig debat om det her lovforslag, og så må jeg sige, at jeg altså er lidt forbavset over nogle af de bemærkninger, der er kommet undervejs.

Målet med det her lovforslag er jo at undgå, at børn og unge bliver sociale tabere. Det er et forsøg på at bryde den negative sociale arv; sørge for at tage hånd om børn og unge, der er på vej ud ad det forkerte spor. Det gør vi ved med det her initiativ at styrke forældrenes rolle, give den støtte og hjælp til forældrene, som de har

brug for, så de kan tage vare på deres børn og leve op til deres forældreansvar.

Jeg synes f.eks. ikke, at der var megen logik i den socialdemokratiske ordførers indlæg. Jeg kan forstå, at vi ikke må kritisere forældre, som ikke aktivt påtager sig et forældreansvar, men vi må godt med det her lovforslag give mulighed for at udstede pålæg til forældrene, så de indgår aftaler med kommunen om, at der altså er nogle ting, som de bør tage hånd om. Jeg synes simpelt hen ikke, at argumentationen hænger sammen.

Så må vi ikke indbygge nogen sanktioner. Vi må ikke give mulighed for at trække i børnefamilieydelsen, hvis forældrene ikke lever op til de pålæg, som kommunen har givet. Men der var ikke noget som helst svar på, hvad der så skal ske, hvis forældrene ikke lever op til pålægget. Det er altså endnu et område, hvor Socialdemokraternes politik tilsyneladende sejler i forhold til, hvilken indsats man vil tage ansvar for og stå bag, hvad angår børn og unge, og i forhold til at bryde den negative sociale arv.

Når det gælder De Radikales ordfører, kunne jeg forstå, at man syntes, at der var for meget symbolpolitik i det her lovforslag. Jeg vil jo hævde, at hvis ikke vi tog en diskussion om, hvordan vi nu sikrer, at det her også bliver effektivt; hvordan vi sikrer, at der bliver fulgt op på det her; netop overvejer, hvordan vi allerbedst understreger, at vi mener det alvorligt, at forældrene skal påtage sig et ansvar og f.eks. følge et pålæg om at sørge for, at deres barn kommer i skole; så kunne man måske snakke om symbolpolitik. Det er måske i virkeligheden en sådan, som Det Radikale Venstre giver udtryk for i dag.

For når vi vælger at sige, at udgangspunktet først og fremmest er en frivillig aftale, er det, fordi jeg deler mange ordføreres opfattelse af, at langt de fleste forældre vil deres børn det bedste. De vil gerne gøre en indsats, men de mangler måske noget viden og noget forståelse for, hvad der skal til, og de mangler de konkrete redskaber i forhold til, hvordan de forvalter deres forældreansvar.

Hvis det kniber med at få den aftale, så har kommunen mulighed for at give nogle pålæg, for vi vil gøre vores yderste for at undgå, at børn og unge dropper ud af folkeskolen, ryger ud i en kriminel løbebane, eller hvad det nu er, der kan være situationen.

Det næste trin tages i brug for netop at understrege alvoren i, at vi synes, at forældrene skal på banen, og at de skal leve op til det pålæg, og